

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Jostova 8, Brno	
Došlo: - 9 -05- 2005	
Číslo: 3523/05	Vyřizuje:
Přílohy: /	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce společnosti **Stavby silnic a železnic, a.s.**, se sídlem v Praze 1, Národní tř. 10, právně zast. JUDr. Janem Oškrdalem, advokátem v Praze 5, Štefánikova 65, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, za účasti 1) společnosti GEOSAN GROUP, a.s., se sídlem v Kolíně, U nemocnice 430, 2) Fondu národního majetku České republiky, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 42, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobám zúčastněným se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 3.5.2004 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2004, č.j. 3R65/03-Ku, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16.10.2003, č.j. S 593-R/03-741/140/VŠ. Rozhodnutím žalovaného bylo, na základě ust. § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), zamítnut rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím bylo, ve smyslu § 57

odst. 2 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek), vysloveno, že návrh žalobce (jakožto uchazeče o veřejnou zakázku) na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v blíže popsané obchodní veřejné soutěži, se zamítá, s ohledem na opožděné podání návrhu u orgánu přezkumu. Jak z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, řízení v dané věci bylo zahájeno na základě návrhu žalobce, kterým se domáhal zrušení rozhodnutí zadavatele (Fondu národního majetku České republiky) ze dne 18.8.2003, o výběru nejvhodnější nabídky v obchodní veřejné soutěži, vyhlášené dne 20.11.2002 v Obchodním věstníku č. 47/02, pod zn. 161768-47/02 s tím, aby bylo zadavateli současně uloženo realizovat nápravu závadného stavu a provést nový výběr nejvhodnější nabídky. Pokud jde o závěry prvostupňového orgánu, žalovaný především uvedl, že se ztotožňuje s jeho názorem, dle kterého návrh žalobce na zahájení řízení u něho napadl až po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Dle jeho názoru z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí zadavatele o přezkoumání námitek bylo žalobci doručeno dne 8.9.2003 a to nejdříve faxem (ve 12:19 hodin) a následně i poštovní přepravou (13:43 hodin). Doručení poštovní zásilky bylo provedeno prostřednictvím společnosti MESSENGER service, v.o.s., která je držitelem poštovní licence a při doručování zásilek se řídí, mimo jiné, i Všeobecnými obchodními podmínkami, dle kterých se (bod 4.1.) zavazuje předat proti písemnému potvrzení zásilku příjemci na místě určení, a to na základě objednávky zákazníka. Z objednávky zadavatele a z přepravního listu vyplývá, že zadavatel tuto službu objednal a společnost MESSENGER service, v.o.s., zásilku dle objednávky předala. Tato skutečnost je potvrzena na příslušném přepravním listu, kde převzetí předmětného dokumentu potvrdila pracovnice žalobce paní Bláhová, a to uvedením svého jména i podpisem. Taktéž na fotokopii rozhodnutí zadavatele je uvedeno razítko podatelny žalobce s datem 8.9.2003 a podpisem „Bláhová“. K námitkám žalobce, kterými poukazoval na nejasnosti při doručování předmětné zásilky, žalovaný uvedl, že „pro objasnění data doručení je zcela postačující potvrzení o zaslání faxu a přepravní list společnosti Messenger“. Žalovaný tedy, ve shodě s orgánem prvostupňovým, dospěl k závěru, že rozhodnutí zadavatele o námitkách bylo žalobci doručeno dne 8.9.2003, přičemž prvostupňový orgán i zadavatel obdrželi návrh na jeho přezkoumání až dne 19.9.2003, tedy poté, co marně uplynula lhůta k tomuto úkolu určená, ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Z ustanovení posledně zmiňovaného přitom vyplývá, že nezaslání jednoho vyhotovení návrhu zadavateli, resp. orgánu dohledu, i jeho doručení po lhůtě, spojuje zákon se zamítnutím návrhu jako nekvalifikovaného. V této souvislosti žalovaný upozornil, že řízení před orgánem dohledu je zahájeno až dnem, kdy mu podání uchazeče bylo doručeno (§ 18 odst. 2 správního řádu); lhůta obsažená v § 57 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek se proto vztahuje výlučně na úkony provedené před zahájením správního řízení a vylučuje proto subsidiární použití správního řádu. Na základě těchto skutečností žalovaný uzavřel, že prvostupňový orgán nepochybil, pokud návrh na zahájení řízení zamítl jako opožděný. Ve zbytku odůvodnění se žalovaný vypořádal s dalšími námitkami žalobce, uplatněnými v rozkladu.

Jak již bylo uvedeno, včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání obou výše zmiňovaných správních rozhodnutí. Dle jeho názoru oba správní orgány při posuzování okamžiku doručení rozhodnutí zadavatele vycházely pouze z tvrzení zadavatele, dle kterého bylo žalobci rozhodnutí o námitkách doručeno, v souladu s § 68 zákona o zadávání veřejných zakázek, dne 8.9.2003. Dokazování v tomto směru navržené žalobcem však provedeno nebylo. V podrobnostech žalobce odkázal na svá předcházející podání a návrhy uplatněné v rámci správního řízení s tím, že mají být považovány za součást této žaloby.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci znovu zopakoval důsledky, které zákon o zadávání veřejných zakázek v § 57 odst. 2 spojuje s opožděností podaného návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele. Uvedl dále, že meritem přezkumu v dané věci je posouzení, zda byla otázka včasnosti podání návrhu na zahájení řízení posouzena odpovídajícím způsobem po stránce skutkové. V této souvislosti zopakoval skutková zjištění uvedená již v odůvodnění obou napadených správních rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že potvrzení převzetí písemnosti na přepravním listu není nezpochybnitelným důkazem řádného doručení, stejně jako tvrzení, že na fotokopii rozhodnutí o námitkách není pravý podpis paní Bláhové, označil žalovaný za bezpředmětná, neboť společnost MESSENGER service, v.o.s. dodala zadavateli přepravní list, na němž jsou skutečnosti významné pro posouzení data doručení tohoto rozhodnutí nepochybně uvedeny. Ve zbytku vyjádření žalobce zopakoval důvody, které ho vedly k zamítnutí rozkladu shodně s tím, jak jsou uvedeny v odůvodnění jeho rozhodnutí.

Do probíhajícího soudního řízení vstoupily (se souhlasem soudu) v postavení osob zúčastněných na řízení (§ 34 soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.) společnost GEOSAN GROUP, a.s., a Fond národního majetku České republiky. Subjekt posledně zmiňovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že se plně ztotožňuje s názorem obou správních orgánů, dle kterého byl návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele podán žalobcem opožděně a navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Jak bylo zjištěno z obsahu správního spisu předloženého žalovaným, návrhem podaným u prvostupňového orgánu dne 19.9.2003 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí zadavatele – Fondu národního majetku ČR o výběru nejvhodnější nabídky obchodní veřejné soutěže ze dne 18.8.2003, č.j. 242/4104/2003/Po, jakož i přezkoumání dalších úkonů zadavatele. Tento návrh byl doplněn podáním učiněným u prvostupňového orgánu dne 14.10.2003. Opatřením prvostupňového orgánu ze dne 29.9.2003, č.j. S 593-O/03-741/140/Vš, bylo zahájení správního řízení oznámeno dalším účastníkům řízení, konkrétně Fondu národního majetku České republiky a společností Mostecká uhelná společnost, a.s., a GEOSAN GROUP, a.s. Součástí správního spisu je dále fotokopie rozhodnutí zadavatele ze dne 8.9.2003, č.j. 242/4429/2003, a to ve dvou pare. V prvním případě je součástí kopie faxový výpis, deklarující přijetí těchto listin příjemcem „SSZ Praha“ dne 8.9.2003 ve 12:19 hodin; druhá fotokopie je v místě rozdělovníku opatřena otiskem dvou razítek podatelny žalobce (v jednom případě s datem 8.9.2003) a čitelným podpisem „Bláhová“. Ve správním spisu je dále založena faxová kopie přepravního listu společnosti MESSENGER service, v.o.s., ze dne 8.9.2003. Z jejího obsahu vyplývá, že odesílatel „FNM – Rašínovo nábřeží 42, Praha“, předal shora uvedené společnosti dne 8.9.2003 ve 13:34 hodin zásilku, adresovanou subjektu označenému „Stavby silnic, Národní 10, Praha“. Zásilka byla předána kurýrem ve 13:43 hodin adresátovi, za kterého jí převzala paní Bláhová, což je stvrzeno i jejím podpisem (který odpovídá témuž podpisu na druhé fotokopii rozhodnutí zadavatele). Součástí správního spisu je dále originál prvostupňového rozhodnutí ze dne 16.10.2003, č.j. S 593-R/03-741/140/Vš. Pokud jde o odůvodnění tohoto rozhodnutí, prvostupňový orgán vzal za prokázané, že rozhodnutí zadavatele o námitkách uchazeče bylo žalobci doručeno dne 8.9.2003, přičemž návrh na zahájení řízení před orgánem dohledu bylo tomuto orgánu doručeno až dne 19.9.2003, tedy po uplynutí lhůty stanovené v § 57 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Toto rozhodnutí napadl žalobce rozkladem ze dne 6.11.2003, ve kterém, pokud jde o okolnosti doručování rozhodnutí zadavatele ze dne 8.9.2003, vznesl námitky, o kterých bylo pojednáno následně v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Taktéž toto

rozhodnutí je součástí ,správního spisu, včetně dodejek prokazujících jeho doručení účastníkům řízení.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu námitek uplatněných v žalobě (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem žádný z účastníků nevyslovil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu v dané věci je posouzení včasnosti (resp. opožděnosti) návrhu na zahájení řízení, podaného žalobcem ve smyslu části čtvrté, hlavy třetí zákona o zadávání veřejných zakázek.

Podle ust. § 57 odst. 1, věty první zákona o zadávání veřejných zakázek je řízení u orgánu dohledu zahájeno dnem, kdy obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele (dále jen „návrh“), pokud řízení orgán dohledu nezahájí z vlastního podnětu.

Podle ust. § 57 odst. 2, věty první zákona o zadávání veřejných zakázek se návrh podává ve dvojím vyhovení do deseti kalendářních dnů od doručení rozhodnutí zadavatele; jedno vyhotovení zasílá uchazeč orgánu dohledu a jedno zadavateli.

Z výše citovaných ustanovení je zřejmé, že zákon pro podání návrhu na zahájení přezkumného řízení orgánem dohledu stanovuje nepřekročitelnou lhůtu 10 dní. Zákon o zadávání veřejných zakázek způsob počítání běhu lhůt nikterak neupravuje; lze přitom zcela přisvědčit názoru žalovaného, že lhůta stanovená v § 57 odst. 2, větě první zákona není lhůtou, na jejíž běh by mohla být aplikována obecná procesní norma (správní řád), neboť je stanovena pro úkon, který předchází zahájení správního řízení.

Pokud jde o skutkovou stránku věci, žalobce nerozporuje skutečnost, že rozhodnutí zadavatele o námitkách ze dne 8.9.2003 mu bylo doručeno (domáhá se ostatně jeho přezkumu), nepochybně, že návrh na zahájení řízení u prvostupňového orgánu (ve věci přezkumu tohoto rozhodnutí) u tohoto orgánu podal dne 19.9.2003 a nenamítá též nic proti způsobu počítání běhu lhůty uvedené v § 57 odst. 2, větě první zákona o zadávání veřejných zakázek tak, jak jej aplikovaly oba správní orgány (návrh musí být podán nejpozději 10. den po doručení rozhodnutí zadavatele o námitkách, přičemž den doručení se do běhu této lhůty nezapočítává. Žalobce nicméně nesouhlasí se závěrem obou správních orgánů, dle kterého mu bylo předmětné rozhodnutí zadavatele doručeno prokazatelně dne 8.9.2003.

Vzhledem k tomu, že výsledek přezkoumání námitek žalobce, provedený statutárním orgánem zadavatele, musel být obligatorně žalobci oznámen (§ 56 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek), muselo být při tomto oznamování postupováno ve smyslu § 68 odst. 2 citovaného zákona. Dle tohoto ustanovení rozhodnutí zadavatele, u nichž zákon stanoví povinnost oznámit je příslušnému uchazeči, musí být odeslány doporučeně s doručenkou, nebo osobně proti podpisu doručeny uchazeči.

Požadavek na doručení rozhodnutí cestou zásilky „s doručenkou“ má svůj původ v právní úpravě poštovních služeb, účinné před vydáním nového poštovního zákona – zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, která tento způsob doručování předpokládala a umožňovala. Počínaje

nabytím účinnosti poštovního zákona (1.7.2000), kdy došlo nejen k derogaci předcházejícího poštovního zákona (zákon č. 222/1946 Sb., o poště, ve znění pozdějších předpisů), ale i předpisů jej provádějících, však již doručování písemností prostřednictvím držitele poštovní licence „s doručenkou“ není možné. Dle právní úpravy platné v době zahájení řízení před prvostupňovým orgánem mohl držitel poštovní licence, v rámci tzv. doplňkových služeb, poskytovat pouze doručení zásilky „s dodejkou“ (§ 45 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 28/2001 Sb., o základních službách držitele poštovní licence, v posledním platném znění). Institut „dodejky“ nelze nicméně ztotožňovat s pojmem „doručenka“, jak jej vymezovala předchozí právní úprava, konkrétně vyhláška č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejich uživatelů. Doručenka totiž, ve smyslu přecházející právní úpravy, představovala potvrzení pošty o tom, že písemnost byla adresátu doručena, zatímco dodejka je pouze potvrzením adresáta, že přijal písemnost nebo zásilku doručovanou mu poštou. V důsledku toho tedy dodejka ztratila povahu veřejné listiny, neboť veřejnou listinou nemůže být potvrzení vystavené osobou soukromého práva; žádný právní předpis též nestanovil náležitosti takové dodejky. Od 1.7.2000 (resp. od 26.7.2000, kdy nabyl účinnosti původní provádějící předpis – vyhláška č. 225/2000 Sb., o základních službách držitele poštovní licence), nemůže být doklad o doručení prostřednictvím držitele poštovní licence považován za listinu vykazující atributy veřejné listiny. Lze tedy uzavřít, že v době doručování rozhodnutí statutárního orgánu zadavatele o námitkách, resp. v době podání návrhu na zahájení řízení před orgánem dohledu, již nebylo možné vyhovět požadavku § 68 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek na doručování stanovených písemností na doručenku. K opačnému závěru by bylo lze dospět pouze tehdy, pokud by byl institut doručenky nově obsahově vymezen cestou obecně závazného právního předpisu (jako je tomu např. v ust. § 50f občanského soudního řádu), přičemž by takové doručování bylo prováděno na základě poštovní smlouvy uzavřené mezi držitelem poštovní licence a zadavatelem. V dané věci však tato situace nenastala.

Výše uvedené závěry soudu neznamenaají pochopitelně obecnou nemožnost doručování předmětných rozhodnutí zadavatele prostřednictvím držitele poštovní licence (společnost MESSENGER service, s.r.o., je držitelem poštovní licence na základě rozhodnutí Ministerstva dopravy a spojů ze dne 25.11.2002, č.j. 219/2002-320-ORG - viz <http://www.micr.cz/fines/437/PV%201202.pdf>), pouze při posuzování okolností převzetí takových písemností již nelze nadále vycházet z presumpce pravdivosti údajů uvedených na dodejce (lhotejno jak bude v tom kterém případě označena).

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci přepravní list (dodejka) společnosti MESSENGER service, v.o.s. (nyní s.r.o.), nemá povahu veřejné listiny, nemůže obstát kategorický závěr žalovaného, dle kterého „pro objasnění data doručení je zcela dostačující potvrzení o zaslání faxu a přepravní list společnosti Messenger“. Ve správním spisu je nicméně založena fotokopie listiny, kterou byl prováděn důkaz již v rámci přecházejícího správního řízení a ze které lze důvodně usuzovat na osobní doručení rozhodnutí statutárního orgánu zadavatele o přezkoumání námitek žalobce dne 8.9.2003. Jde o výše již zmiňovanou fotokopii tohoto rozhodnutí, opatřenou otisky razítek žalobce s datem 8.9.2003 a podpisem „Bláhová“. V kontextu s údaji přepravního listu společnosti MESSENGER service, v.o.s., (potvrzení o faxovém doručení rozhodnutí, na které se žalovaný odvolává, je zcela irelevantní) svědčí vše pro závěr, že žalobci bylo předmětné rozhodnutí skutečně doručeno dne 8.9.2003, jak dovodily oba správní orgány.

S ohledem na formulaci žalobních námitek v návrhu na zahájení soudního řízení nelze dále přehlédnout, že žalobce netvrdí, že mu předmětná písemnost nebyla dne 8.9.2003 doručena, resp. že mu byla doručena jindy. Argumentace žalobce směřuje pouze ke zpochybnění závěru, dle kterého se tak v uvedený den stalo, přičemž žalobce na podporu svých tvrzení nepředložil žádný důkaz. Návrhy na provedení dokazování uplatněné v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí nemohou závěry obou správních orgánů zpochybnit, neboť není podstatné, která konkrétní pracovnice podatelny žalobce danou písemnost přebírala a za jakých podmínek; podstatné pro posouzení účinků doručení je, že písemnost byla převzata podatelnou žalobce, tedy jeho doručným orgánem. Ze všech uvedených důvodů proto rozhodnutí obou správních orgánů (i přes výhrady výše uvedené) z hlediska zákona obstojí.

Dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., soud žalobu zamítne, není-li důvodná.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitky uplatněné v žalobě za důvodné, nezbylo mu, než žalobu rozsudkem zamítnout.

Výrok, kterým bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení mezi účastníky, se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V projednávané věci byl, posuzováno z procesního hlediska, žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo lze přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

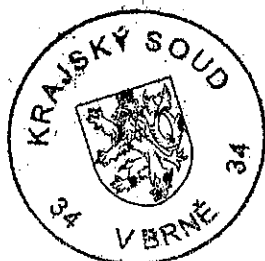
Pokud jde dále o výrok III. rozsudku, zde soud vycházel z dikce ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. Dle tohoto ustanovení má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žádná z okolností tímto ustanovením předpokládaných v dané věci nenastala, rozhodl soud, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (8 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.3.2005

Za správnost vyhotovení:
Blanka Hladíková

Blanka Hladíková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu